

Kristiina Uusitalo

- on syntynyt 1959 Sulkavalla, asuu ja työskentelee Helsingissä
- opiskeli Suomen Taideakatemiassa 1978–1982
- valmistui kuvataiteen maisteriksi (MFA) Templen yliopistosta (Tyler School of Art) 1988
- on pitänyt lukuisia yksityisiä ja yhteisiä näyttelyjä Suomessa ja ulkomailla
- sai kuvataiteen valtionpalkinnon 2008.

www.kristiinauusitalo.fi

Tämä ei ole lunta IV 2016, öljyväri, pigmentti, alkydi ja vaha MDF-levylle, 280 x 360 cm.

Uskollinen kutsumukselleen

Kristiina Uusitalolla on takanaan yli 30 vuoden ura taiteilijana.

TEKSTI PILVIKKI LANTELA | KUVA ANNA MUOTKA

Mietin maailman merien ja rantojen täyttymistä käsittämättömillä esineillä. Mieluummin väis-täisin tietoisuutta hylätyn materiaalin tukeh-duttavasta paljoudesta. Mutta se täyttää minutkin.

Kristiina Uusitalon teksti johdattelee katsojaa Galleria Valon In Transit -näyttelyyn Arktikumissa. Uusi-talon kahden viime vuoden aikana syntyneet teokset täyttivät objekteista, elementeistä. Niiden värimaailma ja aihepiiri heijastavat viime vuosien matkoja Indone-siaan, Vietnamiin ja Espanjaan. Ympäristönmuutos ja

ihmisen suhde ympäristöönsä on tosin kulkenut Uusi-talon töiden aiheena jo useita vuosia.

Uusitalo tiesi jo 13-vuotiaana haluavansa olla taide-maalari. Lapsena koetut elämykset taidenäyttelyissä olivat sykähdyttäviä.

– Ajatus siitä, että voisin itse tuottaa taiteen kautta muille innoittavia elämyksiä, oli hätkähdyttävä.

Uusitalon lapsuuden toive toteutui, sillä hän on työs-kennellyt yli 30 vuotta taiteilijana. Uran vaatimukset ovat tosin selvinneet Uusitalolle vasta matkan varrella.

– Ala on vaativa ja kilpailu on kovaa.

Uusitalo kertoo ymmärtäneensä jo varhain sen, mistä hän pitää ja mikä on hänen töissään tärkeää. Kuvalli-nen herkkyyks on Uusitalon töille olennaista. Teosten aiheissa näkyy jatkuvuus, vaikka kuvakieli kehittyikin.

– Luonnonvoimien kuvasto ja ihmisen muutoshalun ja mielenliikkeiden kuvaaminen ovat minun teemojani. Vaikka olen kuvannut paljon maisemia ja viime vuo-sina esimerkiksi merenrantoja, työni ovat aina ihmi-sen kuvia.

Uusitalon työhuone sijaitsee Kalasatamassa Helsin-gissä.

– Parhaimmillani olen silloin, kun saan työskennellä päivänvalossa, rauhassa ilman takarajaa. Peruspäivänä olen työhuoneella noin aamuyhdeksästä tai -kymme-nestä kuuteen, Uusitalo kertoo.

Töiden läpikuultavat, päällekkäiset elementit synty-vät jopa kymmenien maalauskerrosten myötä. Tekni-sesti töissä vuorottelevat erilaiset menetelmät: sivelti-men jälki, spray, sapluunojen käyttö. Ajoittain Uusitalo on tehnyt grafiikkaa ja akvarelleja tai maalannut akryy-leilla, mutta hän palaa aina öljyvärien pariin. Töissään hän käyttää usein seosta, jossa on öljyväriä, pigment-tiä, alkydiä ja vaha.

Jos Uusitalo näkisi nyt itsensä 23-vuotiaana vasta-valmistuneena kuvataiteen kandina, hän muistuttaisi itseään siitä, kuinka tärkeää on olla kiinnostunut myös muista ihmisistä ja muiden tekemisestä ja silti ehdot-tomasti seurata omaa kutsumustaan. Olla totta. Tehdä rohkeasti sitä, mikä itseä polttavimmin kiinnostaa.

– Vasta myöhemmin urallani olen ymmärtänyt, kuinka suuri merkitys on sillä, että omistaa ystäviä, kollegoita ja tukijoita. Ihmissuhteiden kautta löytyy yleisö omalle tekemiselle, jota jokainen taiteilija tar-vitsee. Keskittyminen vaatii yksintekemistä, mutta tai-teilijanelämä kokonaisuudessaan kiinnittymistä yhtei-söihin ja yhteistyötä muiden kanssa.

Uusitalo on Wihurin rahaston ja Lapin yliopiston 43. vieraileva taiteilija. Hän kertoo ihailevansa Rovaniemen upeaa maantieteellistä sijaintia. Turismi puolestaan hät-kähdyttää ja on pysäyttänyt taiteilijan pohtimaan jäl-leen ihmisen suhdetta ympäristöön.

– Mitä se kertoo maailmasta, että ihmisillä on nälkä kokea puhdasta luontoa ja samalla heille on mahdotonta elää niin, että luonnonvarainen ympäristö kestäisi sen? Tavallisena työpäivänä pohdin hyvin käytännöllisiä rat-kaisuja, värivalintoja ja työn pintaa. Maalaisinko näin vai noin? Aina jossakin sivussa elää kuitenkin kysymys siitä, mihin suurempaan tai syvempään kokonaisuuteen työ viittaa. En tiedä vaikuttavatko työni lopulta mihin-kään. Mutta tämä on minulle ainoa mahdollinen tapa olla ja vaikuttaa maailmassa. ●

Ilmaisuhalu on kuitenkin ajanut työskentelemään. Olennaista on löytää muoto käsillä olevalle sisällölle.

Kuvallinen herkkyyks

Uusitalo opiskeli ensin Suomen taideakatemiassa ja myöhemmin Philadelphiassa Yhdysvalloissa. Aika Yhdysvalloissa venähti kymmeneksi vuodeksi. Opin-tojen jälkeen Uusitalo asui New Yorkissa imien itseensä uusinta nykytaidetta.

– Kävin New Yorkissa asuessani paljon näyttelyissä. Muiden taiteilijoiden töiden katsominen oli opettavaista ja innostavaa, ja se antoi perspektiiviä omille kyvyille, Uusitalo summaa ja jatkaa: – Taide toimii aina niin, että vaikka lainaat muilta, se kaikki kääntyy tekijän omaksi kuvakieleksi.